

ANDRÉ ANDRÁS

Safari

*Kontra fajnáz,
reménytelen vizeletszag –
megtört, lemondó vadak üzenete.*

*A szomorú ligetesben bizalmatlan ózek galoppja
(bízvást hibetjük pedig: ma sem verték meg őket) –
vagy ők ténferegnek s mi iramodunk meg olykor,
tisztas távot biztosítva? Forgatom fejem – már ez feltűnő
lehet –, de azt hiszem, nem vagyok eléggé-villámgyors,
hogy észrevétlen szökjek át a körbefutó dróthálón.*

*Mindvégig hibető volt, hogy mi is be vagyunk kerítve,
s hogy megannyi hártavékony tükörrel takart csapdát
kerülgetünk – föloldó csapásként ért hát a bizonyágtétel:
a róka feneketlen gyűlölete mentette meg ama napot,
ama kéretlen látogatást, mikor tekintetünk
egymásba siklott. Igen, igen, ez már valami,
bólogattam titokban, kárörvendőn,
erre az elsőprő őszinteségre világot lehet építeni,
örökké tartó, nyers, élhető világot.*

Pilinszky utolsó sétája

*Szúrós olmeleg,
üdvözült, párzó állatok.
Ahogy kuporgó lárvától lágyulni kezd
a gyémánt. Üvegbe-varrt parázs,
zárványban az eden hangjai.*

*Aranymáz-kriptában csapkodó kősirály,
dérrel-főlizzó kőpipacs.
Hibernált véredek pupillájában a merev őrláng.*